

LLIÇÓ 12

11-17 de setembre

El profeta inquiet



TARDA DE DISSABTE

Llegiu per a l'estudi d'aquesta setmana: Jonàs 1-4, Jer. 25: 5, Ezek. 14: 6, Apocalipsi 2: 5, Lluç 9: 51-56, Judes 1-25.

Text de la memòria: "I no hauria de compadir-me de Nínive, aquella gran ciutat, en la qual hi ha més de cent vint mil persones que no poden discernir entre la mà dreta i l'esquerra - i molta ramaderia?" (Jonàs 4:11, NKJV) .

Una de les històries més interessants de les Escripures ha de ser la de Jonàs. Aquí era ell, un profeta de Déu, algú anomenat de Déu, i, tanmateix, què? Fuig de la crida de Déu. Després, després de convèncer-se d'una manera dramàtica de canviar d'opinió i d'obeir el Senyor, ho fa, però només què pot fer? Queixar-se que la gent a qui va ser cridat a presenciar es va penedir i es va estalviar la destrucció que, d'altra manera, hauria estat seva!

Quin exemple d'algú que no està en repòs, ni en pau, fins i tot fins al punt que crida: "Per tant, Senyor, per favor, prenc la meua vida de mi, perquè és millor morir que viure!" (Jon. 4: 3, NKJV) .

El mateix Jesús es va referir a la història de Jonàs, dient: "Els homes de Nínive ressuscitaran en el judici amb aquesta generació i el condemnaran, perquè es van penedir de la predicació de Jonàs; i, de fet, aquí hi ha un més gran que Jonàs " (Mateu 12:41, NKJV) . De fet, més gran que Jonàs! Si no, no podria ser el nostre Salvador.

Aquesta setmana, vegem Jonàs i què podem aprendre de la seva inquietud i manca de pau.

Estudieu la lliçó d'aquesta setmana per preparar-vos per al dissabte del 18 de setembre.

DIUMENGE ↑

12 de setembre

Fugint

Jonàs va ser un missioner amb un èxit sorprenent. Al mateix temps, també era molt reticent, almenys al principi. Tot el que feia Jonàs, la crida de Déu va interrompre la seva vida en gran manera. En lloc de portar-se el jou de Déu sobre les seves espatlles i descobrir per si mateix que el seu jou és fàcil i que la seva càrrega

és lleugera (*Mateu 11:30*) , Jonàs va decidir trobar el seu propi "descans", i va ser corrent en la direcció oposada a on Déu el cridava perquè se n'anés.

On esperava Jonàs trobar pau i descans de la crida de Déu? Què tan bé li va funcionar? Llegiu Jonàs 1.

Jonàs parteix en direcció contrària a on Déu l'ha cridat. Ni tan sols s'atura a raonar amb Déu, com feien molts altres profetes bíblics quan van ser cridats a ser missatgers de Déu (*vegeu, per exemple, Ex. 4:13*) .

Curiosament, no és la primera vegada que Jonàs és cridat a parlar per Déu, tal com suggereix 2 Reis 14:25. En aquest cas, però, sembla que Jonàs va fer allò que el Senyor li havia demanat. Aquesta vegada no, però.

Per què?

Els registres històrics i arqueològics documenten la crueltat dels senyors neoassiris que van dominar l'antic Pròxim Orient durant el segle VIII aC, època que Jonàs va ministrar a Israel. Uns 75 anys després, el rei neo-assiri Sennacherib va atacar Judà. Israel i Samaria ja havien caigut uns vint anys abans, i sembla que el rei Ezequies s'havia unit a una coalició local anti-assíria.

Ara havia arribat el moment que els assiris assentessin comptes. La Bíblia (2 reis 18, Isaïes 36), els documents històrics assiris i els relleus del mur del palau de Sanquerib a Nínive ens expliquen la cruel història de la caiguda de Laquix, una de les fortaleses més importants i ben fortificades de la frontera sud d'Ezequies. . En una inscripció, Sennacherib afirma haver pres més de dos-cents mil presoners de 46 ciutats fortificades que afirmava haver destruït. Quan el rei assiri va prendre Lakis, centenars o milers de presoners van ser empalats; els partidaris del rei Ezequies van ser esclatats amb vida, mentre que la resta va ser enviada a Assíria com a mà d'obra barata.

Els assiris podrien ser increïblement cruels, fins i tot segons els estàndards del món en aquell moment. I Déu enviava Jonàs al cor d'aquest imperi?

No és estrany que Jonàs no hi volgués anar?

Fugint de Déu? Ho has fet alguna vegada abans? Si és així, fins a quin punt us va sortir bé? Quines lliçons hauríeu d'haver après d'aquest error?

DILLUNS ↑

13 de setembre

Un descans de tres dies

La fugida de Jonàs de Déu no va estar exempta de problemes. El seu "descans" de curta durada es va pertorbar quan Déu va intervenir miraculosament amb la tempesta. Jonàs és salvat d'una sepulcre aquosa per Déu, que ordena a un peix que salvi Jonàs.

No obstant això, només quan Jonah es troba en un descans forçat de tres dies a l'estómac del gran peix, s'adona de la seva dependència de Déu. De vegades, ens han de portar al lloc on no tenim res en què aquest món ens pugui inclinar per adonar-nos que Jesús és el que realment necessitem.

Llegiu l'oració de Jonàs a la panxa dels peixos (vegeu Jon. 2: 1-9) . De què prega?

Tot i que es trobava allà en una situació molt perillosa, Jonàs, en la seva pregària, resa pel santuari. Mirarà cap al "vostre sant temple".

Què passa aquí?

El temple constitueix el punt central d'aquesta pregària i, en general, ha de ser el punt central de la pregària. Primerament, només hi ha un lloc a l'Antic Testament on es pot trobar Déu. Es troba al santuari (*vegeu Ex. 15:17, Ex. 25: 8*) . El santuari és el punt central de la pregària i la comunió amb Déu.

Tot i això, Jonàs no fa referència al temple de Jerusalem. Més aviat, parla del santuari celestial (*Jon. 2: 7*) . Allà és on existeix la seva esperança, perquè d'aquí provenen realment Déu i la salvació que Ell ofereix.

Jonàs finalment entén aquesta important veritat. Ha experimentat la gràcia de Déu. Ha estat salvat. Mentre el peix gros l'escup, entén de primera mà l'amor de Déu per ell, un profeta fugitiu. Sens dubte, ha après (fins i tot si no hi ha algun desviament pel camí) que l'únic camí segur per a qualsevol creient és procurar estar en la voluntat de Déu.

Per tant, ara decideix complir el seu deure i obeir les ordres de Déu, finalment es dirigeix a Nínive, sens dubte sobre la fe, ja que es dirigeix cap a una ciutat extremadament malvada als ciutadans que potser no els agradaria que aquest profeta estranger els digués el mal que són.

De vegades, és possible que només haguem de fugir de tot per tenir una nova perspectiva de les coses. Tot i que la història de Jonàs, que va sobreviure miraculosament a la panxa dels seus peixos, és un cas bastant extrem, com pot sortir del vostre entorn normal per mirar-la des d'una perspectiva nova i potser necessària?

DIMARTS ↑

14 de setembre

Missió complerta

En comparació amb qualsevol ciutat o poble d'Israel, Nínive és una ciutat enorme. És una "ciutat molt gran, un viatge de tres dies en extensió" (*Jon. 3: 3, NKJV*) .

Llegiu Jonàs 3: 1-10. Quina és la resposta d'aquest malvat lloc? Quines lliçons podem treure d'aquesta història en els nostres intents de donar testimoni als altres?

Mentre caminava per la ciutat, Jonàs proclama el missatge de Déu: "Tot i així, quaranta dies i Nínive serà derrocada". (*Jon. 3: 4, NKJV*) . El missatge és correcte. Tot i que no es donen els detalls, queda clar que el missatge cau en orelles receptives, i la gent de Nínive (col·lectivament!) Creu les paraules d'avertència de Jonàs.

De manera típica prop de l'est, el rei de Nínive declara un decret per demostrar un canvi d'ànim. Tothom, inclosos els animals, ha de dejunar i plorar (com ploren els animals, el text no ho diu). El rei baixa del seu tron i s'asseu a la pols del terra, un acte simbòlic molt important.

Llegiu Jonàs 3: 6-9. Compareu-lo amb Jeremies 25: 5, Ezequiel 14: 6 i Apocalipsi 2: 5. Quins elements van intervenir en el discurs del rei, que demostrin que entén de què es tracta el veritable penediment?

El sermó va ser breu, fins al punt, però ple de teologia correcta sobre el veritable penediment. Mentre Jonàs predicava, l'Esperit Sant devia estar treballant durament al cor dels ninivites.

Els ninivites no tenien l'avantatge de totes les històries de la tendra direcció de Déu que tenien els israelites i, tot i així, encara li van respondre de manera positiva. De fet, diuen: "Llancem-nos a la misericòrdia de Déu, no als nostres propis èxits! Confiem completament en la seva bondat i gràcia".

Curiosament, Jonàs, que ha experimentat personalment la gràcia de Déu per si mateix, sembla pensar que la gràcia de Déu és quelcom tan exclusiu que només alguns poden tenir l'oportunitat de descansar-hi.

Per què el penediment és una part tan crucial de l'experiència cristiana? Què significa realment penedir-nos dels nostres pecats, especialment els pecats que cometem una i altra vegada?

DIMECRES ↑

15 de setembre

Un missioner enutjat i inquiet

Malauradament, la història de Jonàs no acaba amb el capítol 3.

Llegiu Jonàs 4: 1-11. *Quin és el problema de Jonàs? Quina lliçó podem aprendre del seu caràcter bastant defectuós?*

Jonàs 4 comença amb la ira de Jonàs cap a Déu perquè la seva missió va ser molt exitosa. A Jonah li preocupa semblar insensat. Trobem que Déu es pren el temps per parlar i raonar amb el seu profeta, que es comporta com un nen petit que té una ràbia.

Aquí hi ha proves que els autèntics seguidors de Déu, fins i tot els profetes, poden tenir una mica de creixement i superació encara per fer.

“Quan Jonàs va conèixer el propòsit de Déu d'estalviar la ciutat que, malgrat la seva maldat, s'havia portat a penedir-se en sac i cendra, hauria d'haver estat el primer a alegrar-se per la sorprenent gràcia de Déu; però, en canvi, va permetre que la seva ment es fixés en la possibilitat que el consideressin un fals profeta. Gelós de la seva reputació, va perdre de vista el valor infinitament més gran de les ànimes d'aquella miserable ciutat”. - Ellen G. White, *Profetes i reis*, pàg. 271 .

La paciència de Déu amb el seu profeta és sorprenent. Sembla que té la intenció d'utilitzar Jonàs i, quan Jonàs fuig, Déu envia la tempesta i els peixos per tornar el fugitiu. I fins i tot ara, quan Jonàs està sent contrari, Déu vol raonar amb Jonàs i la seva mala actitud, dient-li: "És correcte que estiguis enfadat?" (*Jon. 4: 4, NKJV*) .

Llegiu Lluc 9: 51-56. *De quina manera aquest relat és paral·lel al que va passar a la història de Jonàs?*

"Déu va estimar tant el món que va donar al seu Fill unigènit, perquè tot aquell que creu en ell no pereixi, sinó que tingui la vida eterna" (*Joan 3:16, NKJV*) o, tal com Déu diu a Jonàs 4:11: no tingueu pietat de Nínive, aquella gran ciutat, on hi ha més de cent vint mil persones que no saben distingir entre la seva mà dreta i la seva esquerra, i molt de bestiar?" (*NKJV*). Què agraïm que, al final, Déu - i no nosaltres mateixos - sigui el jutge final dels cors, de les ments i dels motius.

Com podem aprendre a tenir el tipus de compassió i paciència per als altres que Déu té, o almenys aprendre a reflectir aquesta compassió i paciència?

DIJOUS ↑

16 de setembre

Un carrer de doble sentit

Sembla que Jonah té més problemes del que val. Nínive era perillós, però a la història de Jonàs els ninivites no semblen ser el problema. Comprenen el missatge i es penedeixen ràpidament. Jonah, el missioner, sembla ser el nexa feble d'aquesta història de la missió.

En aquest relat, Déu persegueix un profeta reticent perquè sap que Jonàs necessitava el viatge missioner a Nínive tant com els ninivites necessitaven per escoltar el missatge del missioner.

Llegiu el llibre de Jude. Com podem "mantenir-nos en l'amor de Déu" (Jude 21, NKJV)? Què vol dir això?

En el seu breu llibre del Nou Testament, Jude ens diu a Jude 21 que "mantingueu-vos en l'amor de Déu mentre espereu que la misericòrdia del nostre Senyor Jesucrist us porti a la vida eterna" (NVI).

Experimentar l'amor i la gràcia de Déu personalment no és un fet únic. Una manera segura de "mantenir-vos en l'amor de Déu" és arribar als altres. En els pròxims versos, Jude ens diu que "sigueu misericordiosos" i "salvem" els altres "arrabant-los del foc" (NIV).

Llegiu Jude 20-23. Què diu aquí que es relaciona amb la història de Jonàs, i què ens diu això?

Déu va trucar a Jonàs perquè anés a Nínive perquè probablement Jonàs no havia passat molt de temps pensant en la seva relació amb els assiris abans d'aquesta trucada. Probablement sabia que no els agradaven, però no tenia ni idea de fins a quin punt els odiava ni dels extrems que passaria per evitar-los, fins i tot després d'haver rebut la trucada. Jonah no estava preparat per tenir un ninivita com a veí del cel al costat. Jonàs no havia après a estimar com Déu estima. Déu crida a Jonàs perquè vagi a Nínive perquè Déu estima els ninivites i els vol al seu regne. Però Déu també crida Jonàs perquè Déu l'estima. Vol que Jonàs creixi i s'assembli més a ell mentre treballen junts. Déu vol que Jonàs trobi el veritable descans que es produeix només en mantenir una relació salvadora amb Ell i fent la voluntat de Déu, que inclou arribar als altres i assenyalar-los cap a la fe i l'esperança que tenim.

Quant de temps dediques a la salvació dels altres? En un sentit espiritual, com ens porta aquest tipus de treball a trobar un veritable descans en Jesús?

DIVENDRES ↑

17 de setembre

Pensaments addicionals : "En el càrrec que se li va donar, a Jonàs se li havia confiat una pesada responsabilitat; tot i així, qui l'havia convidat a anar va ser capaç de sostenir el seu servent i donar-li èxit. Si el profeta hagués obeït sense dubtes, se li haurien estalviat moltes experiències amargues i se li hauria beneït abundantment. Tot i així, a l'hora de la desesperació de Jonàs, el Senyor no el va abandonar. Mitjançant una sèrie de proves i estranyes providències, es recuperaria la confiança del profeta en Déu i en el seu infinit poder per salvar ". - Ellen G. White, [Profetes i reis](#), pàg. 266 .

"Es pot arribar a milers de la manera més senzilla i humil. Els més intel·lectuals, aquells que són considerats els homes i les dones més dotats del món, sovint es refresquen amb les simples paraules d'un que estima Déu i que pot parlar d'aquest amor amb tanta naturalitat com el món parla de les coses que l'interessen. més profundament ". - Ellen G. White, [Christ's Object Lessons](#), pàg. 232 .

Preguntes de debat:

1. Un "profeta de Déu" que es molesta que el poble que Déu el cridés per donar testimoni de la salvació acceptada? Com hem d'entendre aquesta actitud per part de Jonàs? Quin exemple tan poderós de la paciència de Déu amb el seu poble, fins i tot quan actuen contràriament a la llum que tenen!
2. La història de Jonàs sembla suggerir que Déu no només està en el negoci de salvar persones desconcertades, sinó que també està molt interessat en transformar els seus seguidors. Com podem obtenir un "cor nou" i un "esperit nou" encara que ja coneguem el Senyor i la veritat per aquest moment? Quina diferència hi ha entre conèixer la veritat i ser transformat per ella?
3. Torneu a llegir el llibre de Jude. Quin és el missatge essencial del llibre i per què aquest missatge és rellevant per a nosaltres com a església avui en dia?
4. Com ens fa l'experiència de treballar per la salvació dels altres tant de bé espiritual?

5. Totes les bones raons que Jonàs tenia, o pensava que tenia, per no voler anar a Nínive, Déu li havia demostrat fins a quin punt s'havia equivocat. Quina actitud podriem tenir davant d'altres que poguessin reflectir la mateixa actitud equivocada que va mostrar Jonàs?